

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cornelii Jansenii Iprensis Episcopi Augustinus Europaeus
Perperam Dictus**

Wavre, Philippus van

Antverpiae, 1709

Sect. IV. Impossibilitas omne peccatum vitandi ab Aug. repulsa refellit
Jansenianam [et]c. impossibilitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39351

144 LIBER PRIMUS

ratione sanatus, & medicina adjuverit voluntatem.
Hoc sit in interiore homine. Item responderet: Consul-
tissimè homini præcipi, ut rectis passibus ambulet,
ut cum se non posse perspexerit, medicinam requi-
rat, quæ interioris hominis ad sanandam peccati
claudicationem GRATIA DEI EST PER IESUM

CHRISTUM DOMINUM NOSTRUM.

L.eodem c.2
Ratio c. 1.

Itaque cum de vitandis peccatis omnibus agi-
tur, et si neget solis naturæ viribus vitari posse,
prout inflatores liberi arbitrii prætendunt, res-
pondemus inquit, vitari posse peccatum, si natura
vitiata sanetur gratia Dei per Iesum Christum Do-
minum nostrum. In tantum enim sana non est,
in quantum id quod faciendum est, aut Cæcita-
te non videt, aut infirmitate non implet, dum caro
concupiscit adversus Spiritum, & spiritus adversus
Carnem, ut ea quæ non vult homo faciat.

SECTIO IV.

*Impossibilitas omne peccatum vitandi ab
Augustino repulsa Iansenianam refellit
præceptorum etiam graviter obstrin-
gentium quoad justos conantes
impossibilitatem.*

L.2. de Poco.
merit. c.3.

QUÆ de Præceptorum possibiliitate per Dei
Gratiam per D. J. C. Doctorem Gratiae
asseruit & quæ de impossibilitate negavit,
magnam partem spectant hujus quæstionis de
evitandis omnibus vel minimis peccatis. Nam
libro secundo de peccatorum meritis ista quæ-
stio tangitur, ubi objicitur: nec præciperes
homini quod eſſet humana impossibile volun-
tatis.

DE PROPOSITIONE I. 145

luntati. Quasi nostrum hoc ullus ignoret, inquit Augustinus.

De impossibilitate omnia vitandi peccata agi- cap. 6.
tur, ubi Augustinus respondet: dubitare non possum, nec Deum aliquid impossibile homini praecepisse.

De tali impossibilitate agebatur, ubi objiciebatur: Nec præciperet Deus homini quod esset humanae impossibile voluntati. Ad quod Augustinus respondit: quod ad nonnulla superanda totis aliquando opus sit viribus voluntatis.

De hac impossibilitate agebatur, ubi Augustinus De nat. & repudium dedit famoso suo acroamate: Non igitur Deus impossibilia jubet, sed jubendo admonet & facere quod possis, & petere quod non possis.

Hujusmodi impossibilitas à Celestio opponebatur per tot ratiocinia memorata Deum imputare peccatum quod vitari non possit: ubi Augustinus respondet: Vitari potest, non quando voluntas superba laudatur, sed quando humilis adiuvatur.

Impossibilitas hæc regerebatur ubi dicebatur: frustra prohiberetur aut juberetur quod vel caveri vel impleri non possit. & Quomodo negabimus posse esse hominem sine peccato? Respondet Augustinus: Ad hoc lex ista præcipit, ut cum in his adimplendis homo defecerit, non se extollat superbia tumidus, sed ad gratiam confugiat fatigatus.

Hoc objiciebatur, cui ab eodem responsum legitur: firmissime creditur Deum justum & bonum impossibilia non potuisse præcipere, & hinc nos admoneri & infacilibus quid agamus, & in difficultibus quid petamus.

Et ubi difficultatem aliquam sentiunt, si delissimis & perseverantissimis precibus, & misericordia promptis operibus facilitatem à Domino impetrare persistant.

Et alibi: Oret gemitu voluntatis, ut impetraret donum facultatis. Nec cum ea gravia sentit, desperando

K fran-

frangatur sed ad quærendum, petendum pulsandumque cogatur.

Ex his dilucescit primò quod S. Augustinus pensatis præsentis vitæ liberi arbitrii divinâ Gratiâ adjuti lacertis neminem quidem, excepto Mediatore ejusque benedictâ Virgine Matre, ab omni peccato immunem vixisse, nec victurum existimet, saltem excluso singulari Privilegio.

Secundò, quod licet concedat Justis ac Sanctis non tribui vel certam sientiam vel victricem delectationem, nimirum ad minima quælibet re ipsa vitanda; numquam tamen admittat Præceptum omnia vitandi peccata esse impossibile; sed semper possibile asserat, ne libero arbitrio hominis, qui hoc appetit, & Dei virtuti, derogatum veniat.

Tertiò quod per subtractionem illius efficacis gratiæ, quæ tribuat voluntatem tantam, quanta reitantæ sufficit, dicat non damnationis sed humilitatis justis ansam præbéri, his verbis: *nec in eo ipso vult nos damnabiles esse, sed humiles, ne facilitatem in omnibus asecuti nostrum putemus esse, quod ejus est.*

Quô igitur animô excepturum credamus Augustinum, si objiceretur ei quod *impossibilia docuerit Præcepta Dei justis conantibus & volentibus merit. c. 19.* ea servare & ab incommutabili bono nullo divortio separari? Non erat quod ab impossibilitate minimorum Præceptorum admittenda absterruisse, dum hunc Camelum deglutiisset. Itaque Jansenianum Assertum de impossibilitate Præceptorum velut Pelagianum telum ab Augustino contritum dicimus.

Neque Jansenium à vulnere liberat quod homines justos juxtapræfentes gratiæ vires libera verit, dum nempe nondum indepti sunt eam, quæ cum effectu conjuncta sit, potentiam seu pos-

L. 2. de pecc.
merit.
cap. 19.

possibilitatem; nam ob illius orbitatem dicere non poterat *impossibile*, quod Augustinus atten-
tā potentia longe minori *circum minima* versante,
incunctanter Possibile non modò pronuntiat;
sed & defendit. Quid namque erat ei proclivius,
quam Marcellino quærenti quomodo possibile
est, quod à Nemine præstatur, respondere
juxta præsentem statum cursumque gratiæ, est
homini *impossibile* sine peccato vivere, sed de
absoluta Dei potestate est possibile, cui nihil est
impossibile? Ita Pelagio ac Cœlestio satisfactum
oportuisset urgentibus semper non esse possi-
ble, ad quod voluntas non erat expedita prox-
imèque sufficeret. Sed maluit Augustinus in sua
definitione persistere, quâ sanxerat: *ea esse in*
nostra potestate, quæ si volumus facimus, & si non
volumus non facimus, licet ad bonum volunta-
tem à Deo Præparandam & adjuvandam præ-
dicaret.

Et quomodo non damnabiles in eo facheret ju-
stos suos, quos ad pœnitentiam non reddituros
sciret Deus, si possilitate mandatorum lethali-
ter obligantium aliquandò destituat? neque ad
humilitatem, sed ad damnationem vergit ista
desertio & secuta prolapsio. Sed de hoc alias,
ubi de secundæ primæ propositionis parte agen-
dum, discutiendum erit.

